

Udělal jsem si spoustu nepřátel, teď mi to vracejí

Jiří Harďoš

■ **Pane doktore, dvakrát neprošla Senátem vaše nominace na ústavního soudce. Teď se zdá, že se nemusíte stát ani místopředsedou Vrchního soudu v Praze, byť jste zvítězil ve výběrovém řízení. Nemáte pocit, že už vám v justici pšenka nepokvete a že je čas odejít?**

Tak především, pane redaktore, já jsem soudcem. Velmi si vážím své soudcovské práce a to je něco, co mi nejspíš nikdo nevezme.

Pokud jde o ten Ústavní soud, tam jsem se dostal do sféry politického rozhodování. Senát je politické těleso a plně respektuji jeho politické rozhodnutí.

Některým lidem jsem šlápl na kuří oko

Nicméně musím zdůraznit, že jsem poctěn tím, že mě dva prezidenti, kteří si snad pravděpodobně o mně něco zjišťovali, navrhli na funkci ústavního soudce. Nepovedlo se to.

Nyní jsem v justici, v soudnictví, kam by nám ta politika příliš prosakovat neměla. Ale vidíte sám, že se kolem toho také něco politického děje.

■ **Cím si vysvětlujete, že někteří politici nebo nevládní organizace vystupují proti vašemu posunu do funkce ústavního soudce nebo na pozici místopředsedy soudu?**

Čtrnáct let jsem dělal předsedu Městského soudu v Praze, největšího soudu v České republice, který vyřizuje klíčové kauzy, které se udály v Praze.

Obvod Městského soudu v Praze vyřizoval denně několik set věcí a za rok mnoho desítek tisíc.

Ve funkci předsedy soudu bylo mojí povinností chránit soudce od vnějších tlaků. Přitom jsem se střetával s mnoha lidmi a mnohdy i politiky, kteří měli pocit, že soudní rozhodnutí není nebo nebylo vydáno podle jejich představ.

Musel jsem vždycky nezávislost soudců hájit. Udělal jsem si tím spoustu nepřátel. Někteří z nich mi to v současné době prostřednictvím různých institucí vracejí.

■ **Takže si myslíte, že to souvisí s tím, že pod vašim vedením městský soud vynesl nějaká rozhodnutí, která se někomu nelíbila, a teď je to určitý druh pomsty?**

Necharakterizoval bych to jako druh pomsty. Ale je to určitá reakce na to, že jsem v minulosti některé lidi odmítl nebo jim prostě šlápl na kuří oko.

■ **Můžete alespoň přiblížit, v jakých kruzích se ti dotýká, jimž jste, jak říkáte, šlápl na kuří oko, pohybují?**

Ani jsem jim třeba nemusel šlápnout na kuří oko já. Stačilo rozhodnutí soudu, soudce, o němž si někdo myslel, že mu mám říct, jak má rozhodnout. Mohu uvést konkrétní příklad.

V Senátu mi bylo některými senátory vytýkáno, jak jsem mohl dopustit, že Městský soud v Praze vydal jakési předběžné opatření o zákazu stávky.

Odpověděl jsem na to jediným možným způsobem: já to soudcovské rozhodnutí nemohl ovlivnit.

Nikdy jsem za tím soudcem nešel a neřikal jsem mu, jak má rozhodnout.

■ **Dlouhodobě hovoříte o potřebě nezávislosti soudnictví na výkonné moci i v personálních otázkách. Myslíte si, že to mohlo ovlivnit současnou situaci kolem vašeho výběrového řízení a vašeho případného jmenování nebo nejmenování místopředsedy soudu?**

Není to vyloučeno. Nakonec

i výsledky výběrového řízení tomu nasvědčují.

Ve výběrové komisi byli čtyři soudci, od nichž jsem dostal v podstatě maximum, ze 40 možných bodů 39, a jeden zástupce politické sféry, který, aniž mi položil jakoukoli otázku, mi dal nulu.

■ **Tím byl náměstek ministryně spravedlnosti Robert Pelikán. Jeho samotnou přítomnost už berete jako něco, co by být nemělo?**

Ne, já si myslím, že to je v pořádku. Ale očekával bych od tohoto zástupce objektivní posouzení.

■ **Do výběrového řízení na tuto funkci se přihlásil pouze jeden další kandidát, soudce zdejšího soudu Pavel Zelenka. Máte informace nebo názor na to, proč nebyla účast vyšší?**

Nemám, nevím, netuším.

■ **Ptám se proto, že to může působit dojmem, jako by bylo ostatním předem jasné, že je o vítězi rozhodnuto. Lidové noviny v této souvislosti citují rozhovor mezi lobbyisty Martinem Ulčákem a Romanem Janouškem, který měla na jaře 2013, tedy v době, kdy jste dostal nabídku od předsedy vrchního soudu Jaroslava Bureše, zachytit policie. Pan Ulčák měl ve zmiňovaném odposlechu říkat, že půjdete dělat ústavního soudce nebo místopředsedu vrchního soudu. Máte nějaké vysvětlení, jak to pan Ulčák věděl?**

Nemám. Setkal jsem se s tím nejenom v tomto případě, ale i v něko-

li dalších případech, kdy odposlouchávané osoby používaly moje jméno.

Tomu se nemůžete žádným způsobem bránit. Proti tomu neexistuje obrana. Než jen to, že řeknu, že jsem samozřejmě s těmito lidmi nikdy nemluvil, nejednal a nevím, odkud jejich informace pocházejí.

■ **Myslíte, že informace o tom, že vás doktor Bureš oslovil s tím, abyste mu případně šel dělat místopředsedu...**

...ta byla veřejně známá. Když jsem odcházel z Městského soudu v Praze, tak se o tom samozřejmě vědělo. Tehdy se ještě nedělala výběrová řízení. To myslím skutečně byla veřejná informace.

■ **Jak probíhalo výběrové řízení?**

Dostal jsem od každého z členů komise asi tři až pět otázek, většinou organizačních a řídicích. Měl jsem na rozdíl od svého kolegy (*Zelenky, pozn. red.*) velkou výhodu, že řízení je u Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze podobné.

Měl jsem z toho dobrý pocit. Poté byl předsedou komise vyzván, protože se diskuse neúčastnil, pátý člen komise, pan náměstek. Ten řekl, že žádnou otázku nemá. Celé to trvalo asi 40 minut.

■ **Překvapilo vás, že se vás náměstek Pelikán na nic neptal?**

S ohledem na to, že jsem od něj dostal nula bodů, tak překvapilo.

Pak jsem obdržel zápis z jednání komise, u něhož jsem samozřejmě nebyl přítomen.

Z toho vyplývá, jak mě jednotliví členové hodnotili. Je zde uvedeno, že jeden člen komise řekl, že Sváček se zná s Tomášem Hrdličkou (*vlivný podnikatel, pozn. red.*), a proto byl ohodnocen z jeho strany nula body. Víc nevím.

■ **Jiný důvod nulového hodnocení tam není?**

Já vám to přečtu doslova: „Jedná se o bývalého člena KSČ, a jak vyplývá z jednání v Senátu i o člověka, který si tyká s Hrdličkou. Proto byl ohodnocen nula body.“

■ **Vaše kontakty s panem Hrdličkou se řešily už při vašich nominacích na ústavního soudce v Senátu. Znáte se a stýkáte se?**

V roce 2000

mě pověřil doktor Motejl přípravou výstavby Justičního areálu na Míčánkách. Zahájil jsem jednání s Městskou částí Praha 10,

protože v prostoru budoucího soudu byla dialyzační jednotka vinnohradské nemocnice.

S Hrdličkou jsem se potkal jen kvůli justičnímu areálu, tehdy byl místostarostou

Starosta Městské části Prahy 10 pověřil vyjednáváním místostarostu a to byl tehdy pan Hrdlička. S panem Hrdličkou jsem vedl přibližně pět jednání a v okamžiku, kdy bylo vydáno stavební povolení, kdy se nemocnice vystěhovala a posléze si nemovitost převzalo ministerstvo spravedlnosti, byla tato jednání někdy kolem roku 2001 ukončena. Od té doby jsem nikdy pana Hrdličku neviděl s jedinou výjimkou.

Někdy kolem roku 2011 jsem odcházel ze schůzky v kavárně a od jednoho z vedlejších stolů mě někdo pozdravil.

Viděl jsem, že to byl pan Hrdlička, kterého jsem v mezidobí, deset let, neviděl a na pozdrav jsem mu odpověděl. To bylo všechno, ani jsem k němu nešel, mezi námi byl ještě jeden stůl.

Myslím, že to proběhlo za účasti nějakého novináře. Možná že pan Hrdlička tam tehdy dělal nějaký rozhovor pro noviny, protože asi dva dny poté se objevilo tuším v týdeníku Týden, že se Sváček zdraví a zná s Hrdličkou.

Od té doby jsem pana Hrdličku nikdy neviděl a nikdy jsem s ním nekomunikoval.

■ Tykáte si?

Ano, my jsme si tehdy tykali. Ten pozdrav byl: „Ahoj – ahoj“.

■ A když byla ta jednání v zásadě formální, v těch letech 2000, 2001, proč jste dospěli do fáze tykání?

Chodili jsme spolu na obědy, ta

jednání byla velmi komplikovaná. Šlo o to, že justice jako by vyklízela nemocniční zařízení, což byl velmi nepopulární krok ve vztahu k veřejnosti.

Ta jednání byla komplikovaná a složitá a předpokládám, že u jednoho z obědů jsme si v roce 2001 začali tykat.

■ A není to známka nějakého důvěrnějšího vztahu mezi vámi?

Ne, ten zcela vylučuji.

■ Předseda soudu Bureš ministryni spravedlnosti Heleně Válkové před několika dny předložil návrh na vaše jmenování. Mluvil jste o tom s ministryní Válkovou?

Ano, s paní ministryní jsem se setkal. Ona ode mě chtěla nějaká vysvětlení, konkrétně k panu Hrdličkovi, protože to zaznělo. Řekl jsem jí v podstatě to samé, co jsem řekl vám. Ona k tomu žádné jiné otázky pak už neměla.

Paní ministryni jsem po naší schůzce poslal kopii svého osvědčení, na jehož základě jsem Národním bezpečnostním úřadem prověřen od roku 2008 pro tajné věci.

Říkala, že to je velmi zásadní dokument, protože to má jenom několik soudců v České republice. Ona o tom nevěděla.

■ Myslíte, že ta prověrka může hrát nějakou roli při jejím rozhodování?

Jsem o tom přesvědčen. Součástí bezpečnostní prověrky je v podstatě paušální souhlas s permanentním přístupem příslušných bezpečnostních orgánů do mého soukromí, do mého mobilu, do mé mailové korespondence, do mých účtů.

Prověrku jsem ukončil na svou žádost v okamžiku, kdy jsem

skončil ve funkci předsedy Městského soudu v Praze, v srpnu 2013.

Do té doby mi žádné bezpečnostní riziko signalizováno nebylo a nikdy k odnětí prověrky nedošlo.

■ Pojdme se podívat na ty konkrétní výtky, které zaznívají na vaši adresu. O panu Hrdličkovi jsme už mluvili. Organizace Nadační fond proti korupci, Vraťte nám stát a Veřejnost proti korupci vám vytýkají, že jste v lednu 2011 v rozhovoru pro televizi Prima zamířel, že jste byl členem KSC. Tehdy jste uvedl: „V mém případě se jednalo o kandidátsví do roku 89, do léta 89. Asi půl roku, několik měsíců. Víc se asi k tomu nebudu vyjadřovat, protože myslím, že bychom se zbytečně do toho zaplétali.“ Zmíněné organizace ale říkají, že jste lhal, protože jste byl od 22. června 1989 řádným členem KSC. Proč jste tedy televizi Prima to členství zamířel?

S touto otázkou jsem se setkal už před třemi lety. Nejsm schopen se k tomu v tuto chvíli úplně přesně vyjádřit. Nevím, zda tam nedošlo k nějakému zkruslení nebo uštížení části rozhovoru. Nemohu vyloučit, že jsem o svém členství v KSC nehovořil, že jsem hovořil skutečně jenom o svém kandidátsví.

Ale pořád opakuji, že jsem byl někdy v roce 2003 osloven, abych se stal ministrem spravedlnosti. Měl jsem tehdy asi týden na rozmyšlenou.

V průběhu toho týdne a pak i následně, když jsem to odmítl, jsem poskytoval nějaké rozhovory, kde jsem se zmiňoval o svém členství v KSC.

Nikdy jsem s tím nedělal tajnosti, byť mi to samozřejmě nebylo příjemné. To je věc, kterou si neodpáru a nechci se na nic vymlouvat.

■ Další námitkou je, že jste prý jako předseda Městského soudu v Praze v rozporu s nálezem Ústavního soudu odmítl uvést straníckou minulost soudců před rokem 1989.

To je hrubá nepravda nebo přímo lež. Před zmiňovaným nálezem Ústavního soudu jsme, pokud se na mě někdo obrátil ve věci jiných soudců, potřebovali podle příslušných zákonů souhlas toho konkrétního soudce ke zveřejnění tohoto údaje. Ten soudce mi ho nedal a já jsem tazateli odpověděl, že mu to nemůžu sdělit. Tečka.

Po nálezem Ústavního soudu, který jsme zaznamenali hned ten den na internetu, protože jsme věděli, k čemu se schyluje, si troufám říci, že Městský soud v Praze byl jeden z prvních nebo dokonce první krajský soud, který na svých internetových stránkách kompletní seznamy zveřejnil.

Vzápětí to udělalo i ministerstvo spravedlnosti, ale my jsme byli rychlejší. Nikdy jsem v tomto smyslu po nálezem Ústavního soudu nic nezamířoval.

■ Rovněž je vám vyčítáno, že jste se v roce 1988, jako kandidát na člena KSC, stal náměstkem předsedy Obvodního soudu pro Prahu 8, kde se

projednávaly žaloby související s demonstracemi nebo činností Charty 77.

Nikdy jsem se těmito kauzami nezabýval. Jako reakci na tento útok uvádím, že jsem byl opakovaně prověřen na přelomu roku 89 a 90, stejně jako většina soudců, která zůstala v justici.

Myslím, že více než třetina soudců odešla, nebo musela odejít. Byl jsem prověřen mimo jiné i VONS (Výborem na obranu ne-spravedlivě stíhaných, pozn. red.) a na základě všech těchto prověrek jsem byl na jaře roku 1990 jmenován ministryní spravedlnosti Burešovou do funkce předsedy Obvodního soudu pro Prahu 8.

Doktorka Burešová se tehdy tou agendou velmi zabývala jako advokátka, takže nepochybně věděla, o co jde.

■ Nevládní organizace zmiňují i „podezřelé kontakty s lidmi, kteří jsou zapojeni do klientelistických vazeb“. Vaše jméno má figurovat v telefonních hovorech členů tzv. konkurzní mafie a v záznamech stíhaných manažerů Komerční banky. V nich máte být uváděn jako člověk, s nímž tito lidé mohou projednat „své problémy“.

Nemůžu se v žádném případě bránit proti tomu, že dvě cizí osoby o mně hovoří. Všeobecně se vědělo, že Sváček je předsedou

Městského soudu v Praze, a já nemůžu vyloučit, že někdo chtěl mé jméno použít, aby vypadal dobře.

Mohu jenom říct, že jsem s těmi lidmi nikdy nejednal, ty lidi neznám, nikdy jsem v jejich prospech nic nečinil.

■ Poslední výtky se týká toho, že jste byl jedním z právních poradců tehdejšího prezidenta Václava Klause. Prý není jasné, zda jste se nepodílel na přípravě amnestie. Konzultoval s vámi Václav Klaus amnestii?

Ne. Amnestii, o které hovoříte, se mnou pan prezident Klaus nikdy nekonzultoval. O té amnestii jsem se dozvěděl na Šumavě z jeho novoročního projevu.

A myslím, že jsem se dokonce mediálně vyjadřoval i tak, že to technicky bylo velmi nešťastné opatření.

Při předchozích amnestiích jsme měli jakési signály o tom, že amnestie budou. A měli jsme možnost, třeba v průběhu víkendů, se na to připravit. Tady jsme tu možnost neměli.

Takže soudci nastupovali do práce na Nový rok odpoledne, protože už následující den bylo třeba některé odsouzené začít propouštět.

Cíl odpovídám jednoznačně: na této amnestii jsem se nikterak nepodílel.

■ Jsou zde zmíněné námitky nevládních organizací, na druhou stranu se za vás postavilo Kolegium předsedů krajských soudů. Myslíte si, že pokud se ministryně Válková bude řídit čistě tím, jestli námitky jsou, nebo nejsou důvodné, nemělo by vašemu jmenování nic bránit?

Velmi si vážím stanoviska krajských předsedů. Pokud se budeme bavit o věcech, o kterých jsme se bavili nyní, a nemůžu předjímat další okolnosti, o kterých nevíme nebo netuším, tak jsem přesvědčen, že pravda vyjde najevo.

■ Jakou roli podle vás může sehrát to, že ministryně Válková je na své pozici za hnutí ANO? Toto hnutí totiž, jak sdělil jeho šéf Andrej Babiš, s vaší nominací nesouhlasí.

Vždycky jsem ve své publikační činnosti, článkách a přednáškách vystupoval proti zásahům moci výkonné do soudnictví. Teď se mi to nějakým způsobem vrací.

Paní ministryně je ministryní za toto hnutí, nicméně předpokládám, jak nakonec ona sama již deklarovala, že učiní nezávislé a spravedlivé rozhodnutí.